

ainus walle kombe temmast teada, ei siis
sedda haledust temma pärrast woiks olla.

Keik kulla olli kofko tulnud — agga wi-
maks, kui nutto kARRA wägga tuisis, ütles
Jani kaksik wend Tomas: „tassa, tassa
heakesed! dige praego heidab hinge.“ Ja
ollid ka kohhe keik wait, ja keikide silmad
taewa pole. Siis ütles nattu ke aia pär-
rast sesamma wana Tomas jälle: „jo
maggab! — pühhad inglid kannawad tem-
ma hinge, „ja nüüd langešid keik mahha,
iggakõiks tassa hõõlestest isameiet palludes.
Siis läšid Willem ja perrepiddaja poeg
Karel wana emma ja isawenna Toma-
jude, ja andsid nuttes nende kädelle saud,
ja keik tehed lapsed ja lapse lapsed teggid
ne dasamma i. Agga Tomas tuisis ütles
ja astus liggemine Jani ette, üteldes:
„minna ollen temma kaksik wend — ollen
temmaga üleskaswand ja ühtuase temmaga
leris káinud — ja kui meie lahti saime, üt-
les ta, koi minnas, tee poe peal mo was-

to: „kuse wend, wottame kátte, ello aega
sedda nouda, mis leri õppetus kássib! Jo
piddin ükšford laiale minnema, agga tem-
ma õnnis tallitses mo süddant. Kui mitto
terretab tedda nüüd taewas, tedda temma
ello senna jubhatand — ja süngi eht nut-
tab tedda monni, kes temma labbi inni-
messeks sai. „Tõssi! tõssi! ütles Annukse
Hans, sest minna issegi kõndisin kurjad
teed, ja Jummal tahtminne olli naero asši
mo melest — agga temma labbi ma harka-
sin isseennast hebbenema; sest ikka, kui ma
tedda näggin, tundsin ma ennast alwaks
temma wasto, senni kui Jummal arm-
táit woim mo sees sai.“ — „Minna ol-
kn temma usko näinud rõõmsal ja kurwal
aial, ütles jälle teine, „sest mitto head
on Jummal temmale teinud, agga ka mit-
to kibbedat karrikatait temmale juu an-
nud — isseennast arrawoites, ei olle rõõm
egga kurwastus tedda Jummalast tagga-
rend. — Misugguse mehhe surma õppetus